

ималъ право. Колко добръ стори, че ме избѣгна! . . . Да го слѣдвамъ. И зашто? Същинско то свойство на любовъта, което я прави, безъ която тя ще бъде едно праздно слово, не е ли да иска да притежава всичко сама? Не бѣше ли лудостъ да вѣрвамъ, че има въ сръдце то ми мѣсто за други добродѣтели освѣнъ любовъта? Жена! прилича ли ти да имашъ друга добродѣтель освѣнъ тая, която прави да се събира цѣлий свѣтъ въ единъ твой погледъ? . . . Ти знаешъ това, Балкански. Нѣ, азъ не бихъ имала сила да те гледамъ да тичашъ къмъ смъртъта за друга любовъ освѣнъ моята. Това което ти наричашъ длъжностъ не би истръгнало въ мене освѣнъ сълзи и плачове. Твоята Олга щѣше да ти се види тогава ништожно и въ тоя погледъ дѣто се изражаваше любовъта на сръдце то ти тя щѣше да види да блѣсне прѣзрѣние то! . . . На какво щѣше да ми послужи тогава откривание то на невинностьта ми? . . . Проклиная ме. Проклятие то е по-леко отъ прѣзрѣние то . . . Въ всичката си ништожность, жена та може да прѣтърпи проклятие то, прѣзрѣние то никога? . . . Проклята, азъ имамъ сила да гледамъ смъртъта . . . Прѣзрѣние то би ми отнело и тая сила! . . . Какъ е сладко да се мисли за смъртъта . . . Колко малко я знаятъ тия, които я кълнатъ! Дойди прочее . . . Строши стъкло то. Какъ тежатъ окаянства та на животътъ! Колко трѣбова да се чувствува душа та олекчена и честита въ ефирни ти ръцѣ на смъртъта, омърсена отъ всичко, което мерише на прѣстъ! . . . Балкански, любовъта ни не е била за тоя свѣтъ. Ште те чакамъ тамъ горѣ. И тамъ, и тамъ, азъ първа ще тичамъ да падна на колени ти ти. Никое подозрѣние неште дойде тамъ да смуштава любевъта ни. Коего прави да страдаемъ принадлежи на земята. Пазуха та на вѣчностьта е истъкана отъ нескончаеми наслаждения и удоволствия! . . .

(Олга излиза. — Къдъ крайтъ на монологътъ двама заптии се явяватъ на дворътъ и огледватъ на всяка страна като да трясатъ нѣкого).